Я. Пастернакові

Засіли солом’яні оселі на Золотому Тоці,
як кури, порпаються у купі рапуття.
Спите, тереми і храми, у землі на сотому боці,
а що за життя ви промовили путнє?

Хто його знає, чи тільки у вас світу,
що ото було взад літ вісімсот?
Відпастернакував пастернак, а сього літа
взяв та й засіявся Золотий Тік вівсом.

А може, для нього те золоте верем’я,
що по вереміях усіх навертає стопи,
коли восени селяни ревно
на картоплищі ведуть розкопи.